

Mnenje Evropskega ekonomsko-socialnega odbora o izvajanju lizbonskega programa Skupnosti: predlog direktive Evropskega parlamenta in Sveta o plačilnih storitvah na notranjem trgu in o spremembi direktiv 97/7/ES, 2000/12/ES in 2002/65/ES

COM(2005) 603 konč. — 2005/0245 (COD)

(2006/C 318/09)

Svet je 18. januarja 2006 sklenil, da v skladu s členoma 47(2) in 95 Pogodbe ES Evropski ekonomsko-socialni odbor zaprosi za mnenje o zgoraj omenjenem dokumentu.

Strokovna skupina za enotni trg, proizvodnjo in potrošnjo, zadolžena za pripravo dela Odbora na tem področju, je mnenje sprejela 12. julija 2006. Poročevalec je bil g. FRANK VON FÜRSTENWERTH.

Evropski ekonomsko-socialni odbor je mnenje sprejel na 429. plenarnem zasedanju dne 13. in 14. septembra 2006 (seja z dne 13. septembra) s 191 glasovi za, 1 glasom proti in 3 vzdržanimi glasovi.

1. Povzetek

1.1 Evropski ekonomsko-socialni odbor (EESO) se strinja z Evropsko komisijo, da je za vzpostavitev notranjega trga nujno potrebna odprava vseh notranjih meja v Skupnosti za zagotovitev prostega pretoka blaga, oseb, storitev in kapitala. Pri tem je velikega pomena brezhibno delujoč notranji trg za plačilne storitve; vendar le-ta še ne obstaja. EESO po uspešni uvedbi eura podpira tudi vzpostavitev enotnega plačilnega območja za plačila v eurih (Single Euro Payments Area — SEPA).

1.2 EESO v celoti podpira prizadevanje Evropske komisije za vzpostavitev pravnih pogojev za enotno plačilno območje plačil v eurih in meni, da je predlog direktive korak naprej.

1.3 Odbor pozdravlja pobude, ki so jih že sprejele Evropska komisija in evropske finančne institucije, za vzpostavitev enotnega plačilnega območja plačil v eurih, katerega zelo zahteven cilj je enostavno, ugodno, varno in cenejše izvajanje čezmejnih plačil v eurih na evropskem notranjem trgu.

1.4 Odbor vseeno opozarja, da je Evropska komisija s predlogom direktive izbrala zelo obsežen pristop, ki močno presega pravni okvir, potreben za čezmejne plačilne storitve. EESO zato izraža zaskrbljenost, da — tudi zaradi upoštevanja potrebnih rokov za začetek izvajanja za države članice ter ponudnike in uporabnike plačilnih storitev — ne bo mogoče doseči cilja vzpostavitve enotnega plačilnega območja plačil v eurih leta 2008, ker je pravni okvir preširok in presega tisto, kar je potrebno za doseg tega cilja. Odbor spodbuja, da bi se bolj upoštevala instrumenta samourejanja in koregulacije.

1.5 Za doseg cilja vzpostavitve enotnega plačilnega območja v eurih leta 2008, za katerega si prizadeva Evropska komisija, bi bilo nujno ustvariti pravno podlago za postopek direktnih čezmejnih bremenitev in predelati potrebne pravne določbe iz naslova II (Ponudniki plačilnih storitev) in naslova IV (Pravice in obveznosti v zvezi z opravljanjem in uporabo plačilnih storitev) predloga direktive (med drugim o odobritvi, preklicnosti in povračilu direktnih bremenitev iz naslova IV). Prvotni rok za vzpostavitev enotnega plačilnega območja plačil v eurih leta 2008 bi se tako lahko ohranil.

1.6 EESO meni, da osredotočenje na področja, ki jih je resnično treba urediti, tudi z vidika do zdaj sprejetih pravnih aktov, ustreza pristopu „boljše zakonodaje“. Tako mora biti glavni cilj predloga direktive spodbujanje in poenostavljanje plačilnega prometa v interesu uporabnikov in ponudnikov plačilnih storitev, ne pa oviranje z birokratskimi ukrepi, ki posledično povišujejo stroške sistemov in so s tem manj sprejemljivi za uporabnike.

1.7 EESO poudarja, da se postavljajo dodatna vprašanja v zvezi z vzpostavitvijo notranjega trga za plačilne storitve, ki jih tu še ni mogoče rešiti. To so po eni strani vprašanja varnosti elektronskega plačilnega prometa in z njim povezanih vidikov. Po drugi strani je treba opozoriti tudi na to, da so vprašanja dostopa do tekočega računa, brez katerega ekonomsko življenje skoraj ni več mogoče, v državah članicah vedno pomembnejša.

1.8 EESO priporoča več sprememb predloga direktive.

2. Vsebina predloga direktive

2.1 Predlog direktive je namenjen vzpostavitvi enotnega pravnega okvira za SEPA, ki naj bi olajšal zlasti čezmejna plačila. Cilj predloga direktive je uskladiti različne pravne predpise v državah članicah in s tem

- povečati konkurenčnost med nacionalnimi trgi, tako da se ustvarijo enaki pogoji,
- povečati preglednost trga za ponudnike in uporabnike plačilnih storitev,
- poenotiti pravice in obveznosti ponudnikov in uporabnikov plačilnih storitev.

Glavne določbe predloga direktive so:

2.2 Pravica do opravljanja plačilnih storitev za prebivalstvo (naslov II)

2.2.1 Uskladitev zahtev za dostop do trga za ponudnike plačilnih storitev, ki niso opredeljeni kot kreditne institucije, ustvarja enake pogoje za vse udeležence in povečuje konkurenco na nacionalnih trgih. Hkrati upošteva tudi razvoj trga v zadnjih letih ter omogoča vstop nove generacije ponudnikov, plačilnih institucij, na trg.

2.3 Zahteve po preglednosti in informiranju (naslov III)

2.3.1 Jasna in usklajena pravila o preglednosti plačilnih storitev krepijo konkurenco tako, da uporabnikom ponujajo večjo izbiro in varnost. Evropska komisija predlaga zahteve po informiranju za plačilne storitve, ki bodo nadomestile nacionalna pravila.

2.4 Pravice in obveznosti uporabnikov in ponudnikov plačilnih storitev (naslov IV)

2.4.1 Predlog direktive opredeljuje temeljne pravice in obveznosti uporabnikov in ponudnikov plačilnih storitev. Predpisi krepijo zaupanje uporabnikov v elektronski plačilni sistem ter s tem zagotavljajo učinkovitost in sprejetje teh sistemov.

3. Splošne ugotovitve

3.1 Evropski ekonomsko-socialni odbor podpira cilj predloga direktive, da se vzpostavi enotno plačilno območje v eurih, zlasti za čezmejne plačilne storitve. Vzpostavitev notranjega trga za plačilne storitve je že dolgo potrebna in bi se morala uresničiti leta 2008, kot je načrtovano.

3.2 Pristop, ki ga je sprejela Evropska komisija, je zelo obsežen. Predvidene določbe deloma presegajo pravni okvir, ki je potreben za enotno plačilno območje plačil v eurih. Zlasti

zato, ker že obstaja usklajena zakonodaja za nakazila (direktiva o čezmejnih nakazilih (97/5/ES), direktiva o trženju finančnih storitev potrošnikom na daljavo (2002/65/ES) in direktiva o elektronskem denarju (2000/46/ES)).

3.3 Ohranitev potrjeno cenejših in učinkovitih postopkov ne ovira enotnega plačilnega območja plačil v eurih. Nasprotno, na podlagi tega se lahko uvajajo postopki standardizacije, ki po eni strani ščitijo doseženo raven varnosti in učinkovitosti, po drugi strani pa s smiselnim upravljanjem vmesnikov uresničujejo enotno območje plačil v eurih na visoki ravni kakovosti. EESO se na podlagi načela „boljše zakonodaje“ zavzema za omejitev predlaganih določb na to, kar je nujno potrebno za izboljšanje plačilnega prometa na evropskem notranjem trgu, in spodbuja, da bi se bolj upoštevala instrumenta samourejanja in koregulacije.

3.4 EESO meni, da je enotno evropsko plačilno območje pomemben pogoj za pregleden razvoj proizvodov v Evropi ob prosti konkurenci ponudnikov plačilnih storitev, ki bo v korist strankam. Razen tega EESO meni, da je bistveno, da imajo potrošniki še naprej že obstoječo svobodo pri izbiri instrumentov plačilnega prometa in se tako lahko upošteva želje strank.

3.5 Ena od težav je dostop plačilnih institucij brez dovoljenja za opravljanje bančnih storitev do plačilnih sistemov. V interesu poštene konkurence je zato potrebna enotna raven nadzora skrbnega in varnega poslovanja. Drugače lahko pride do izkrivljanja konkurence ter ogrožanja učinkovitosti in varnosti plačilnega prometa in ponudnikov plačilnih storitev (na primer plačilna nesposobnost).

3.6 Evropski ekonomsko-socialni odbor priporoča omejitev na določbe, potrebne za prihodnji evropski postopek direktnih bremenitev iz naslova II (Ponudniki plačilnih storitev) in naslova IV (Pravice in obveznosti v zvezi z opravljanjem in uporabo plačilnih storitev) predloga direktive (med drugim o odobritvi, preklicnosti in povračilu direktnih bremenitev). Sprejetje direktive in njen prenos v nacionalno zakonodajo bo še mogoče izvesti v predpisanem roku, tako da bo mogoče upoštevati prvotni rok leta 2008 za vzpostavitev enotnega plačilnega območja za plačila v eurih z enotnimi okvirnimi pogoji za ponudnike plačilnih storitev in evropskim postopkom direktnih bremenitev (direktna bremenitev SEPA).

3.7 Evropski ekonomsko-socialni odbor pozdravlja dejstvo, da je v predlogu direktive (člen 79) predvideno, da Evropska komisija najpozneje dve leti po sprejetju direktive predloži poročilo o izvajanju Evropskemu parlamentu, Evropskemu svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru.

4. Posebne ugotovitve

4.1 V predlogu direktive je treba opozoriti na:

4.2 Člen 2(1) — Izključitev transakcij s tretjimi državami

4.2.1 Vključitev plačil iz člena 2(1) v države in iz držav zunaj Evropske unije in Evropskega gospodarskega prostora (tretje države) v področje uporabe direktive jasno presega cilj ustvarjanja enotnega pravnega okvira na evropskem notranjem trgu. Morda ta določba tudi presega pristojnosti evropskega zakonodajalca, zato je tudi sporna. Evropski zakonodajalec namreč ne more zagotoviti, da bodo tretje države sprejele ustrezne predpise. Zato bi bilo na primer neprimerno naložiti odgovornost (člen 67) za izvršitev plačilne transakcije v tretji državi ponudnikom plačilnih storitev plačnika, ne da bi tam obstajali ustrezni predpisi.

4.2.2 EESO priporoča, da se področje uporabe direktive omeji na plačilne storitve na evropskem notranjem trgu.

4.3 Člen 5 in naslednji — Enotna raven nadzora skrbnega in varnega poslovanja kot bistveni element poštene konkurence

4.3.1 Zahteve za nadzor skrbnega in varnega poslovanja za dostop plačilnih institucij brez dovoljenja za opravljanje bančnih storitev (člen 5 in naslednji) lahko odstopajo le od zahtev, ki se nanašajo na bančni sektor, če plačilna institucija ni primerljiva s kreditno institucijo s popolnim dovoljenjem za opravljanje bančnih storitev. Drugače lahko pride do izkrivljanja konkurence na škodo kreditnih institucij in resnega ogrožanja učinkovitosti plačilnega prometa. Če plačilne institucije brez dovoljenja za opravljanje bančnih storitev ne izpolnjujejo enakih pogojev v zvezi s tveganim lastnim kapitalom, strokovno usposobljenostjo in zanesljivostjo poslovanja, poslovnim načrtom in organizacijo podjetja ter tekočim nadzorom podjetja vključno s potrebnimi možnostmi sankcioniranja, kot veljajo za kreditne institucije, bi lahko izsiljen dostop do plačilnih sistemov ogrozil celovitost in delovanje evropskega postopka direktnih bremenitev, ki je zdaj v pripravi. Zlasti bi bilo vprašljivo zaupanje potrošnikov v SEPA, če ne bi bila določena ustrezna raven nadzora skrbnega in varnega poslovanja. To velja tudi za vidik zaščite pred plačilno nesposobnostjo in ukrepe za ločeno vodenje sredstev strank.

4.3.2 EESO meni, da je nujno potrebno, da za vse plačilne institucije veljajo enake zahteve glede nadzora skrbnega in varnega poslovanja v zvezi s tveganji in nevarnostmi v plačilnem prometu in da ustrezni nadzorni organi prejmejo potrebne pristojnosti.

4.4 Člen 30 in naslednji — Zahteve za informacije ne smejo biti preveč formalizirane

4.4.1 EESO se strinja s Komisijo, da so jasna in usklajena pravila o preglednosti bistvena za uporabnike ter za sprejetje SEPA. Informacije morajo biti jasne, razumljive in čitljive. Prevelika izbira in kopičenje informacij lahko ta položaj spremenita ter povzročita večjo nepreglednost kot preglednost. Zasebni uporabnik SEPA potrebuje druge informacije kot trgovec, ki uporablja SEPA. Nejasno in stroškovno neučinkovito je tudi, če Komisija v primerljivih zadevah predvidi različne zahteve po preglednosti. Zato je treba tu opozoriti zlasti na pravila o preglednosti iz direktive o prodaji na daljavo.

4.4.2 S stališča potrošnikov je treba opozoriti na to, da je pristop za popolno usklajitev in medsebojno priznavanje s stališča varstva potrošnikov lahko problematičen. Zato ni mogoče izključiti, da nekatere države članice ne bodo dosegle ustrezne ravni varstva potrošnikov.

4.4.3 Predpise o načinu sporočanja informacij v skladu s členom 30 je treba poenostaviti. Zlasti pri obveščanju uporabnika o spremembah pogodbenih pogojev (člen 33), po izvršenih plačilnih transakcijah (člen 36) in prejemu sredstev (člen 37) bi bilo treba ohraniti sedanjo prakso, ki je za potrošnike cenejša, možnosti dostopa do informacij o prometu na računu, kjer je to običajno in dogovorjeno, prek bančnih izpiskov ali elektronskega bančništva. Obstajati mora tudi možnost, da se zahteva po sporočanju informacij izpolni s cenikom ali z objavo podatkov na internetu. Jasneje je treba izraziti (člen 31 in člen 37), da je treba stranki cene različnih elementov storitve v skupni proviziji navesti ločeno le, če za posamezne elemente storitve obstajajo ločene oziroma druge konstelacije proizvodov.

4.4.4 S stališča uporabnikov je pomembno, da se pri vplačilih in izplačilih razen jasnih podatkov o sredstvih in prejemnikih sredstev v celoti vključijo tudi referenčni podatki o plačilih. Le tako je mogoče zagotoviti povsem samodejno sledenje odprtih postavk in zapadlih zneskov.

4.5 Člen 41(2) — Soglasje za vse vrste odobritev

4.5.1 EESO se strinja s Komisijo, da je plačilna transakcija odobrena le, če ima ustrezen plačilni nalog, naslovljen na ponudnika plačilnih storitev, soglasje plačnika. V členu 41(2) je soglasje plačnika odvisno od „izrecne odobritve“ „plačilne transakcije“ ali „vrste transakcij“. Besedilo je nejasno. Zahteva po izrecni odobritvi pri vsakem posameznem postopku direktnih bremenitev v okviru pogodbenega odnosa bi močno omejila učinkovit in stroškovno učinkovit postopek direktnih bremenitev.

4.5.2 Da bi bilo mogoče še naprej uporabljati s stališča potrošnikov stroškovno ugodne postopke, kot je npr. direktna bremenitev, bi morala biti direktiva usmerjena v minimalno uskladitev in ne v popolno uskladitev brez izjeme.

4.6 Člen 48(2) in (3) — Dokazno breme pri spornih plačilnih transakcijah ni uravnoteženo

4.6.1 Potrošniki ne bodo sprejeli SEPA, če se bodo v primeru sporne odobritve srečevali z nerešljivimi težavami pri dokazovanju. EESO se strinja s Komisijo, da se uporabnikom olajša dokazno breme.

4.6.2 Tak pristop ne sme povzročiti, da se ponudniku plačilnih storitev v primeru grobe kršitve odvzame možnost predložitve kakršnega koli protidokaza. Člen 48(2) namreč preprečuje ponudniku, da dokaže grobo malomarnost ali celo naklep uporabnika. Če zelo malomarnega ali celo naklepnega ravnanja uporabnika plačilnih storitev ni več mogoče dokazati, to napeljuje k neupoštevanju zahteve po potrebni skrbnosti ali k zlorabi sistema. Taka ureditev še bolj omejuje možnosti ponujanja določenih načinov elektronskega plačevanja.

4.6.3 EESO se zavzema za pošteno razdelitev bremen. Namen je, da mora ponudnik plačilnih storitev dokazati, da je imetnik instrumenta za preverjanje plačila sam naročil plačilo. Če je uporabnik plačilnih storitev plačilo izvedel s posebno varnostno zaščito, priznано kot zaščita proti zlorabi, je treba uporabiti dokaz prima facie, da je sam odobril plačilo ali da je vsaj ravnal zelo malomarno. Poleg tega ni treba po nepotrebnem omejevati nacionalnih sodišč pri presojanju dokazov, ker pravdni postopki držav članic niso usklajeni.

4.7 Člen 49 — Vzpostavitev pravne varnosti pri neodobrenih plačilnih transakcijah z notnim rokom za povračilo

4.7.1 Evropska komisija v obrazložitenem memorandumu predloga direktive opozarja na to, da se v Skupnosti na leto izvrši približno 231 milijard transakcij v okviru plačilnih storitev. Že to jasno kaže, da se je v zvezi s pravno varnostjo v določenem časovnem obdobju treba vprašati, ali je bila transakcija odobrena. Za vzpostavitev ustrezne stopnje pravne varnosti mora biti zahtevek za povračilo uporabnika plačilnih storitev pri neodobrenih plačilnih časovno omejen. Rok je treba določiti pošteno. EESO meni, da je ustrezen rok eno leto.

4.7.2 V skladu s členom 45 mora uporabnik plačilnih storitev redno preverjati plačilne transakcije na svojem računu in takoj ugovarjati neodobrenim plačilnim transakcijam. Zato je omejitev zahtevka za povračilo uporabnika plačilnih storitev v zvezi z neodobrenimi plačili na eno leto skladna in uravnotežena. S tem bi se ponudnikom in uporabnikom plačilnih storitev zagotovila ustrezna pravna varnost, da je po izteku tega roka plačilna transakcija dokončna. Rok enega leta bi tako ustrezal obveznosti vodenja evidence iz člena 44.

4.8 Člen 49 in 50 — Dodatni razmislek glede razdelitve odgovornosti

4.8.1 EESO meni, da je potrebna ustrezna razdelitev odgovornosti med ponudniki in uporabniki plačilnih storitev. Le takrat bo lahko potrošnik uporabljal te plačilne storitve, ponudnik plačilnih storitev pa jih ponujal za primerno ceno.

4.8.2 Objektivna odgovornost ponudnika plačilnih storitev za neodobrene plačilne transakcije iz člena 49 se EESO zdi smiselna, če uporabnik plačilnih storitev s svojim instrumentom za preverjanje plačila ravna skrbno in v skladu s pogodbo.

4.8.3 EESO meni, da je omejitev odgovornosti uporabnika na 150 EUR iz člena 50 ustrezna, če kljub skrbnemu ravnanju ni opazil izgube instrumenta za preverjanje plačila, vendar je na to opozoril takoj, ko je to ugotovil. Če uporabnik na izgubo ne opozori takoj, čeprav ga k temu zavezuje člen 46, in zato ponudnik plačilnih storitev ne more preprečiti ali omejiti škode, ta uporabnik v smislu odgovornosti tudi ne sme biti deležen ugodnejše obravnave na škodo uporabnika, ki je z instrumentom ravnal skrbno.

4.9 Člen 53 — Jasna določitev roka za povračilo

4.9.1 Uveljavljanje zahtevka za povračilo je pomemben del evropskega postopka direktnih bremenitev. Zato je bistveno, da je konec roka za uveljavljanje zahtevka za povračilo za odobrene plačilne transakcije za vse, ki so udeleženi v plačilnem postopku, jasno določen. Vendar jamstvo za to ne obstaja, saj prvi stavek člena 53(1) določa, da se obdobje začne, ko je bil plačnik obveščen, vendar niti prejemnik sredstev niti ponudnik plačilnih storitev ne vesta, kdaj je ponudnik plačilnih storitev plačnika dejansko obvestil o plačilni transakciji na njegovem računu.

4.9.2 Vzrok za to je, da je pogostnost izpiskov prometa na računu v praksi zelo različna. Včasih so izpiski prometa na računu na voljo le četrtno, včasih pa vsak teden ali celo vsak dan. To je odvisno od želje potrošnikov in stroškov. Glede na pogostnost izpiskov je lahko rok za povračilo na primer „3 mesece plus 4 tedni“, „1 teden plus 4 tedni“ ali celo „1 dan plus 4 tedni“. Dokončnost plačila je tako komaj mogoče določiti, kar je za evropski postopek direktnih bremenitev, ki je v pripravi, skoraj nerešljiva težava, uresničitev tega postopka pa resno vprašljiva.

4.9.3 Zato EESO predlaga, da se v skladu s členom 53(1) uvede 4-tedenski rok za oddajo zahtevka za povračilo po obvestilu stranke, v vsakem primeru pa bi se moral končati 8 tednov po knjiženju bremenitve na račun plačnika.

4.10 Členi 60, 61 in 67 — *Jasna razmejitev obveznosti ponudnikov plačilnih storitev, udeleženih pri izvršitvi plačila*

4.10.1 V členih 60, 61 in 67 je izvršitev plačilne transakcije povezana s knjiženjem v dobro računa prejemnika plačila. To je brez vidnega razloga v nasprotju z veljavno evropsko zakonodajo o nakazilih. Pogodbene obveznosti ponudnika plačilnih storitev plačnika ali prejemnika plačila so pomešane. Ponudnik plačilnih storitev plačnika bi v skladu s tem imel obveznost, ki spada med obveznosti ponudnika plačilnih storitev prejemnika plačila in je ponudnik plačilnih storitev plačnika ne more nadzorovati.

4.10.2 Zato EESO predlaga omejitev na sedanje načelo plačilnega prometa, ki velja v skladu z evropsko direktivo o nakazilih enotno v vseh državah članicah. V skladu z njim je ponudnik plačilnih storitev plačnika odgovoren za del poti do ponudnika plačilnih storitev prejemnika plačila. Za del poti do knjiženja na račun prejemnika plačila odgovarja ponudnik plačilnih storitev prejemnika plačila.

4.11 Člen 60, 61 in 67— *Določitev spremenljivega roka izvršitve*

4.11.1 EESO meni, da je bistveno, da so roki izvršitve določeni tako, da po eni strani jasno izboljšujejo sedanji položaj, po drugi strani pa tehnična izvedba ni povezana z nesorazmerno visokimi stroški, ki bi povzročili povišanje cen v plačilnem prometu.

4.11.2 Rok izvršitve iz členov 60 in 61, ki je en delovni dan banke (dan prevzema plus en delovni dan banke), bi bil glede na sedanji položaj morda preveč zahteven. V skladu z evropsko direktivo o nakazilih danes v čezmejnem plačilnem prometu velja običajni rok izvršitve 6 delovnih dni banke (datum prejema plus pet delovnih dni banke plus en dan za knjiženje = petdnevni rok za ponudnike plačilnih storitev plačnika za knjiženje na račun ponudnika plačilnih storitev prejemnika plačila plus enodnevni rok za ponudnike plačilnih storitev prejemnika plačila za knjiženje na račun prejemnika plačila), pri katerem je dovoljeno odstopanje. Veliko regionalnih in majhnih ponudnikov plačilnih storitev trdi, da se tega ne morejo držati. Načrtovani (najdaljši) rok izvršitve (enodnevni rok za ponudnika plačilnih storitev plačnika za knjiženje na račun prejemnika plačnika) bi bil šestina doslej veljavnega roka. Po izjavi ponudnika plačilnih storitev bi bila tehnična izvedba povezana z nesorazmerno visokimi stroški in bi nujno povzročila tudi povišanje cen v plačilnem prometu. Evropski bančni sektor se je v skladu s konvencijo Credeuro prostovoljno obvezal, da bo za plačila v eurih predvidel rok izvršitve največ tri delovne dni banke, za plačilne transakcije v drugih evropskih valutah pa običajni rok izvršitve tri delovne dni banke.

4.11.3 EESO priporoča, da se, če se zaradi tega pojavijo konkurenčne neugodnosti za regionalne in manjše ponudnike plačilnih storitev, za ustrezno prehodno obdobje določi rok izvršitve 3 dni. To pa ne sme vplivati na možnost krajšega roka izvršitve za popolnoma nacionalne plačilne transakcije (člen 64).

V Bruslju, 13. septembra 2006

Predsednica
Evropskega ekonomsko-socialnega odbora
Anne-Marie SIGMUND